

kirkelige Handlinger i det tyske Sprog i de sønderjydske Landsdele gives de fornødne Regler ved kgl. Anordning. Det er derfor muligt, at der kan tages Hensyn dertil, men jeg tillader mig at gøre opmærksom paa, at denne Artikel 3 maaske ikke helt staar i formel Overensstemmelse med § 11 i Lovforslaget.

Jeg skal hermed tillade mig at anbefale de af Udvalget og af Flertallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Kammersgaard: Ved første Behandling af dette Lovforslag tillod jeg mig at udtale, at det syntes at være af en saadan Beskaffenhed, at det vilde faa en nogenlunde let Gang gennem Tinget. Og hvis man tør drage Konsekvenser af Udvalgsarbejdet, vil det ogsaa blive Tilfældet. Hvis blot ikke Provstiudvalget havde stukket Hestefoden frem i § 22, syntes alt at have været godt. Mod dette Provstiudvalg er der for øvrigt fremkommet saa mange Indvendinger, at jeg haaber, at Tingets Medlemmer vil tilgive mig, at jeg ikke fremsætter flere. Som bekendt er der ingen Roser uden Torne, og dette Lovforslag har altsaa ogsaa sine Torne. Vi har ved de af os stillede Ændringsforslag søgt at fjerne dem, og jeg beder det høje Ting være os behjælpeligt dermed ved at stemme for vore Ændringsforslag.

J. Oskar Andersen: Vort Parti har allerede ved Lovforslagets første Behandling anbefalet det og efter den Gennemarbejdelse, det har faaet i Udvalget, kan vi vedblivende være glade for det. Der er for vort Vedkommende kun Tale om at stille et Ændringsforslag under Nr. 11, idet vi ikke mener, at man uden Biskoppens Samtykke bør give disse fremmede Præster Adgang til vore Prædikestole. Som bekendt er der, som tidligere fremhævet, indenfor den norske Præstestand Mænd, der i alt Fald, hvad Læren angaar, er i fuldstændig Uoverensstemmelse med det Grundlag, vor Kirkelære hviler paa. Det har hidtil været saaledes, at Biskopperne sagde god for de Mænd, der kom ind, og vi finder, det kan være rimeligt ogsaa i Fremtiden. Naar der i Lovforslaget tales om norsk og svensk Sprog, ved vi jo, at det norske Sprog nu om Stunder er, om jeg saa maa sige, et dobbelt Sprog, idet der nemlig er Landsmaalet, om hvilket man maa sige, at det ikke uden videre kan være saa behageligt for os at faa Mænd hened, der taler det i vore Kirker. Men i alt Fald ønsker vi ikke at faa slaet fast, at der fra Prædikestolen kan

lyde en Forkyndelse, der, for at bruge et gammelt Udtryk, er vor Kirke „fremmed og ubevant“.

Under Ændringsforslag Nr. 20 ønsker vi Ordene „saa vidt muligt“ indsat, idet der vil kunne forekomme Tilfælde i Praksis, hvor en Lærer, derskal fungere som Kirkebetjent, umulig kan undlade at forsøme sin Skolegerning; vi ønsker selvfølgelig, det skal ske i saa ringe Grad som muligt, men vi ønsker i alt Fald, at det ikke skal være saaledes, at man ligefrem maa overtræde Loven. Folk, der er kendt paa Landet, vil jo vide, at hvis man ikke ligefrem vil lægge sig ud med Befolkningen og dens Ønsker, vil der forekomme kirkelige Forretninger paa Tidspunkter, hvor Læreren skulde være i Skolen. Jeg mener derfor, man bør sætte et „saa vidt muligt“ ind, for at der kan være en Mulighed for, at man kan ordne det, selv om Læreren kommer til at forsøme sin Skolegerning. Endelig har vi ønsket optaget i Betænkningen en Henvisning til, at vort Parti foreslog, at der skulde indføres særlige Kirkebøger for Distriktspræsterne, men Ministeren har modsat sig det, og vi har bøjet os for det. Ministeren henviste os dog til Kladdebøgerne, som det skal paalægges at føre, men jeg tror ikke, at disse i og for sig retslig set kan erstatte Kirkebøgerne. Vi har dog, som sagt, bøjet os paa dette Punkt. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Povlsen: Det radikale Mindretal stiller heller ikke mange Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag. Udover de Ændringsforslag, der følger af vor principielle Stilling til Spørgsmaalet om Indførelse af Provstiudvalg, stiller vi kun et Par enkelte Ændringsforslag.

Vi ønsker i Modsætning til den ærede Ordfører, at der skal være en virkelig ligelig Fordeling af Gudstjenesterne mellem Præsterne ved Kirker, hvor der er ansat flere Præster, og vi er af den Anskuelse, at en saadan ligelig Fordeling godt kan opnaas; selv om der i et Aar er et ulige Antal Helligdage, vil man udmærket godt ved at fortsætte det næste Aar kunne tilvejebringe en fuldt ud ligelig Fordeling. Vi mener, at ved at indsætte dette „saa vidt muligt“ aabner man Døren for en vis Vilkaarlighed, og naar man kender en lille Smule til Forholdene navnlig her i Hovedstaden, kunde man befrygte, at det vilde blive brugt til at begunstige Sognepræsten, hvad det ikke bør bruges til.

Af de Ændringsforslag, der er stillet af hele Udvalget, maa jeg udtale min ganske